

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΟΙ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΑΙΟΙ

Η ιστορική καταγωγή της οικογενείας. Ο Γάλλος φεουδάρχης και η κόρη του. Ο τραγικός θάνατος του Ιωάννου Δεληγιάννη. Ο Ανγνωστής Δεληγιάννης και η Φιλική Έταιρία. Ένα επεισόδιό του στην Πόλη. Αρχιερείς και πρόκριτοι στα μπουντρούμια της Τριπολιτσάς. Άπιστευτα μαρτύρια. Πώς πέθανε ένας άλλος Δεληγιάννης, κλπ. κλπ.

Δείχνονται ακόμη στην Αρκαδία τα έρειπια ενός μεσαιωνικού κάστρου για το όποιον σώζεται ή ξέης παράδοσις: Κατά τα τέλη του 1200 μ. χ., ένας Γάλλος φεουδάρχης, μαγεμένος από την Αρκαδική όμορφιά, εγκατεστάθηκε εκεί κ' έχτισε το Κάστρο αυτό με τεχνίτες φερεμένους επίτηδες από την πατρίδα του. Ο Φοράγκος αυτός, ονομαζόμενος Ντέ Λιάν, ελεγε μία πενήμορφη κόρη, που την ελάτρευε και όταν βαρύνει κάπως, ο άπαρηγόριστος άρχοντας την έφρανε μέσα στο Κάστρο, σε τάφο πολυτελή. Η κόρη λεγότανε "Αζοβα, κ' άπ' αυτή πήρε την ονομασία του όλο το γένος μέρος της Γορτυνιάς. Ο φεουδάρχης ελεγε κ' ένα γιού, τον Ζάν ντέ Λιάν, που παντρεύτηκε μία κοπέλλα του τόπου, Έλληνοπούλα, άπ' αγάπη. Τα παιδιά του — που βαφτίστηκαν χριστιανία ορθόδοξοι — έγιναν ιδρυτάι και άρχηγοι της μεγάλης και ίσοτοικλής γενιάς των Δεληγιανναίων.

Στα χρόνια της Τουρκοκρατίας οι Δεληγιανναίοι ήταν μία από τις ισχυρότερες οικογένειες του Μοριά. Κατά το 1815 ο άρχηγός της Ιωάννης Δεληγιάννης, γέρος 78 έτων, έπεσε κατάκοιτος από χρονία άρρωστία. Άξαφνα, ο Βελής της Πελοποννήσου λυβαίνει από την Κωνσταντινούπολη ένα χ' α τ ι (Σουλτανική διαταγή) ν' άποκεφαλίσω το γένος — Δεληγιάννη, δίδεν ως παραχοποιό, πράγματι όμως γιατί ελεγε γίνει πανίσχυρος με τά πλούτη του και τούς όχτώ γιους του — όχτώ χεροδύναμια παλληκάρια. Τση όμω; ήταν ή έπιρροή των Δεληγιανναίων τότε στο Μοριά, όστε ο Βελής δεν έτόλμησε να έκτελέσει φανερά τη Σουλτανική διαταγή. Καμώθηκε λοιπόν ότι έχει ανάγκη να στείλει στρατό στα περίχωρα και πέρα ως — στα Λαγκάδια, έστειλε όμω; μαζί με το στρατό και τούς δημώεις, φερόντας την αυτοκρατορική διαταγή το άποκεφαλίσωι... Όταν ο στρατός περνούσε κοντά από τα Λαγκάδια, ένα τμήμα τοιμάρια στήνωκοπολι αυτή, τήμα για να ορθή η δίχρα του. Άμέσως τότε, μερικοί μόν από τούς στρατιώτες έπολιοχησαν αιφνιδιαστικά το άρχοντικό σπίτι των Δεληγιανναίων οι δε δημιοι έμπήξαν μέσα και βόηξαν μόνο τα γυναικόπαιδα. Οι άντρες; έλειπαν στα χωράφια; εδήλωσαν ή γυναικες των παλληκάρων, και ο γένος; ητανε στο χορβάτι, ήμιπλητος. Ο ένας από τούς αδελφους έβγαλε από τον κόφρο του τη Σουλτανική διαταγή, ζήτησε στην χρεββατοκάμαρα κ' άρπαξε το μόνο ελθιστο χέρι του γέρου, το δεξιό. Ο άλλος δημώιος πήρθηκε άπάνω στο χορβάτι, άρπαξε το κεφάλι του άρρωστού από τά μαλλιά και άναποδογνίζοντάς του, τον έσφαξε σάν άρνι!

Κανέλλος Δεληγιάννης

Τέτοιο τέλος; έλαβε, στις 22 Φεβρουαρίου 1816, σε ηλικία 78 έτων, ένας από τούς έπιφανεστέρους άντρες του Μοριά, ο όποιος διετέλεσε 32 χρόνια π ο ο ε σ τ ό ς της Γορτυνιάς, 18 χρόνια Μ ο ρ α γ ι α ν ν η ς (δηλαδή γενικός πρόκοιτος; της Πελοποννήσου) και 3 χρόνια β α κ ι λ η ς (δηλαδή πληροξοιστός; της στην Κωνσταντινούπολη.

Έπειτα, στρατός και δημιοι, κατέγιναν στην άρπαγή της μεγάλης περιουσίας των Δεληγιανναίων. Μέσα στ' άρχοντικό έκκεινο — που έφτια από τούς γιους, το γένος Δεληγιάννη ήταν παντορέμιοι και ζούσαν κοινοβιακά, — υπήρχαν ή έφτια προικες των έφτια νυφάδων. Κασέτες και χρυσία ηταν γεμιστά από βίος. Σ' ένα φορτίο υπήρχαν 300 χιλιάδες γρόσια και όλα τ' όσημα της οικογενείας. Οι έπιδομειες έληφταν τά μετρητά, τά χρυσασικά, τά πολυτιμώτερα όσημα κ' έφηναν, ότω; φέρνει μία κιακή μπόρα... Πώς τούς θρηνολογούσαν, ή γυναικες γένο στο άποκεφαλισμένο πτώμα του άρχοντα Δεληγιάννη...

Όνομαστός στην Ιστορία έμεινε και άλλος άπόγονος της οικογενείας αυτής, ο Άναγνωστής Δεληγιάννης.

Η Φιλική Έταιρία από μιάς άοχης τον έλεγε προσέξει κ' έστειλε ένα μέλος της να τον κατηχήση. Άλλά, ο άπειταλμένος Έταιριστής, από άδελξιότητά του, πολύ άπόσπαστα προσπάθησε να τον μψηση στο φοβερό μυστικό της Έταιρίας; σφεδόν άποκαλύπτα. Ο Άναγνωστής, που ήταν τεταπειρωτός ύποκρίτης κ' όμοιος οί Τούρκου που ελεχν σήσει παιγιά κ' έδειξε ότι άποκρούει τά σβήδια των Φιλικών. Η άρνηση του όμω; ατέη παρά λίγο να τού στοιχίση τη ζωή. Ο κατηχητής ύποτεινόθηκε ότι ο Δεληγιάννης; θά τον προσώση στους Τούρκους; παρεξηγώντας ένα ταξίδι του στην Κωνσταντινούπολη, όπου όμω; ο Δεληγιάννης επί-

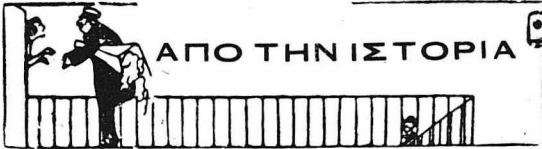
γαινε για να κανονισή; μία φορολογική του υπόθεσι. Ο κατηχητής έγραψε άμέσως στους Φιλικούς της Πύλης, ότι ο Άναγνωστής; Δεληγιάννης; εζοχεται για να καταγγείλη στην Ύψηλή Πύλη την ύπαρξη της Φιλικής Έταιρίας; και έπρεπε με κάθε τρόπο να β γ η ή π ό τ η μ έ σ η η.

Ο Δεληγιάννης ήθεε στην Κων.πολι κ' ενεργούσε για την ύπόθεσι του. Μία μέρα ένα έπίγαμνε στο νησι Άντιγόνη — που βρίσκειται στην Προποντιδα — για να έπισκεφθή; μία Έλληνική οικογένεια, δυό μυστηριώδη άτομα τον έπυροβόλησαν και έπειδή ή σφαίρες τούς απέτευξαν, όφισαν κατ' έλάνω του με τά μαχαίρια και τον έτραυματίσαν από χέρι και στο μηρί. Τα άτομα αυτά συνελήφθησαν άμέσως από την Τουργική Άστυνομία, εκρότησαν όμω; έπίμονη σιωπή, περιφρονώντας το θάνατο. Στην άοχή, ο Δεληγιάννης; ένόμισε ότι ηταν βαλτο από τον προσωπικό έχθρό του, τον πρώην Βελή του Μοριά, και ελεγε σκοπό να ζητήσει τη θανατική τούς καταδίχη. Άξερναι όμω; την πρώτη νύχτα που τον έφεραν στο Νοσοκομείο του Γαλατά, σινέβη τοτου: "Έχει κατ' τά μεσάνυχτα, που ηταν μόνος; στο θάλαμό του, άνοιγεται το τζάμι του παραθύριού του, που έβλεπε από διάδρομο, και μία μυστηριώδης φωνή του ψάφουσε: Έλλημιστι! — Σπλόκοισον πά; αυτοί που επάτοτησαν από τούς Τούρκους ελεγε μέλη της Έταιρίας που ζητει την άπελευθέρωση του Γένους σου, Σκέψου και πράξε το χρεός σου!... Καί ο άνθρωπος εχάθη...

Την άλλη μέρα ο Δεληγιάννης; όχι μόνον δεν έζηησε το θάνατο των δυό όμογενών του, άλλά; άπεναντίας; έλληρσεως χρυσά και σμυαντικό ποσό για να τούς άπαλλάξη από κείθε κίνδυνο. Από τότε ο Άναγνωστής Δεληγιάννης; και ο αδελγός του Κανέλλος; — που ελεγε 'όδη μιάς του στην Κωνσταντινούπολη — έγιναν δυναστηματα μέλη της Φιλικής Έταιρίας. Και όταν οι δυό αδελφοι γέννησαν στην πατρίδα τούς, ήμιστον όλους τούς Δεληγιανναίους. Το σπίτι τούς γέννηε απόθηγη όπλων και πολεμοφόδιον. Πρώ της εκθήσεως του Άγώνος; βρίσκονταν μέσα και 72 χιλιάδες δεκάριά φουσκια, 7.000 τοιμάρικότερες, 3.000 καρποφύλλα, χιλιάδες τρομπόνια, τσορούγια κλπ. Άλλά; ή δραστηριες αυτές; προετοιμώσιες των Δεληγιανναίων δεν ηταν δυνατόν να μη κινήσουν την προσοχή των Όθωμανών. Ο Παταροηόπολος; έσπευσε να ειδοποιή τούς Δεληγιανναίους για τον κίνδυνο που διέτρεχαν. Τότε ένας από τούς αδελφους, ο Θεόδωρος; για να μην ανακαλυφθή ή άπόκρισι της Φιλικής; δηλ. ή εκρήξις της Έπαναστάσεως; από της ώρας της, έπρόσφερε θεληματικά τον ένα του θυσιό στο όμιο της Πατρίδας: "Όταν δηλαδή ή Τουρκική άοχης εκάλεσον τούς άρχιερείς και τούς προσκοιτας να προσέλθουν στην Τριπολιτσά; ο Θεόδωρος; έπροθυμώθη να πάη πρώτος, για να διαλύση τις ύποψεις των Τούρκων. Σεπέφεςε μάλιστα στην αλήτη του Μουκτηρηίου, παρουσιάζτησε άμέσως στον Κεχαγμάρη και του ήμισσε τόσο πειστικά, όστε του έβγαλε κείθε ύποχρη. Έπειτα; ήθσαν οι άλλοι πρόκοιτοι και όστρετες του Μοριά.

Στην άοχή οί Τούχοι τούς μεταγιορίστηκαν με έπιεικεια. Μόλις όμω; έμιασαν το ζήρημα της Άγίας Λυδίας και τη μάχη του Βυλτεσιού τούς έξοριση στη φιλική, σε σκοτεινή μουντρούμια, δεμένους άπ' το λαίμο με βίρανα άλωσάδια, 18 στή σειρά. Τά πόδια τούς τάβαλαν στο λεγόμενο κ ο υ τ σ ο υ ρ ο, δηλαδή σφιγμένα σε δυό μακρην δοκάρι. Έτσι οι δυναστημένοι αυτοί ήμιστρες της Ίδέας, μη μπορόντες να κινήθουν, περνούσαν μέρες και νύχτες ολόκληρες σε φριχτά βασανιστήρια. Τόν περιόστωο καρδ έμειναν άβλυοι, περμειν στο ύψος χέρμου. Για να καταλύθην κανείς τά μαρτύρια του, πρέπει να σπυλιανθή; ότι μόνο μία φορά κείθε 24 ώρες άνοιγαν οι δεσμοφίλατες τ β κ υ τ σ ο υ ρ ο κ' έπέτρεπαν για λίγες στιγμές στους βασανισόμενους να εκτελέσουν τις φριχτες τούς άνάγκες. Και τότε μάλιστα; — γράφει ο συγχοιτος; τούς ισαιομογιάφους Ζαρεφρόπολους; — όχι χωρίς την επί του τραχίλου των άλυσιον. Έτε δε παντως; έφαινοντο φιλανθρωπιστότεροι και δεν έφισον τούς πόδες των βασανισόμενων εις το κούστωορον και τότε καθέννας; έξ αυτών, οόσις; έβράζε να εκλήρωση φρικαήην τινα άνάγκη, όφριελε να συμπλασθή εις το άποχωρητήριο και άπαντας; τούς ποταμούς σήμιμαίτημας, τούς μετ' αυτού από του τραχίλου συνδεμένους... Όταν όμω; ελεχαν και τούς πό-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κύρος και 'Αστυάγης

'Ο νεαρός Κύρος—ό μετέπειτα περίφημος βασιλεύς της Περσίας—θέλησε κάποτε να εκτελέση χρέη «οινοχόου» στου παλπου του 'Αστυάγης, τόν όποιον ύπεραγαπούσε. Πράγματι, εξετέλεσε τά καθήκοντά του θαυμάσια, παραλείπον μόνον, πριν προσέρηει τό κρασί στόν παλπου του νά τό δοκιμάσθ ό ίδιος όπως ήταν τότε ή συνήθεια. 'Ο 'Αστυάγης, τό παρατήρησεν αυτό, και τόν ερώτησε γιατί ελγε κείνη αύτήν τήν παράλειψη.

— Γιατί πολύ φοβόμια, απήνησεν ό νεαρός πρίγκηψ, ότι μέσα σ' αυτό τό ποτό περιέχεται δηλητήριο!

— Πώς σου κατέβηκε τέτοια ιδέα; τόν ερώτησεν εκκλητικός ό 'Αστυάγης.

— Παρατήρησα, απήνησεν ό Κύρος, ότι, τίς προάλλε; στό συμπόσιο που έδοσεσ τήν ήμέρα τών γενεθλίων σου, μόλις ό καλεσμένοι σου κ' έσθ ήπιατε άπ' αυτό τό ποτό, άρχισατε νά ζυλίεσθε, και νά κάνετε τρέλλε; που δέν έπιτρέπονται ούτε σε παιδιά... Φωνάζατε όλοι μαζί, τραγουδούσατε, χωρίς νά μπορείτε ως τόσο νά σταθήτε όρθιοι στα πόδια σας!

— Πώς! ελεε τότε ό 'Αστυάγης; Τό ίδιο πράγμα δέν συμβαίνει και στόν πατέρα σου;

— Ποτέ!

— Καλά, δέν πίνει αυτό; κρασί όταν τρώγει;

— Πίνει άλλα τόσο όσο του χρειάζεται για νά πάη νά διαψή! απάντησεν ό έξικνος νέος...

Τά μάτια του κρασοπατέρα

'Ενας γιανός του Στρανοβούργου, άφοϋ έξηίτασε έναν φίλο του ό όποιος παρεπονείτο ότι του πονοσαν τά μάτια του, του ελεε:

— 'Ο πονόματός σου όφείλεται στην οινοποσία. 'Οφείλω μάλιστα νά σου δηλώσω ότι εάν δέν παύσης νά πίνης, ύπόκειν κίνδυνου νά χάσθ; έντελώς τό φως σου.

— Τι νά σού πώ, φίλε μου, απήνησεν τότε ό οινοπότης άσθενης. Τό κρασί είναι ή ζωή μου... Προκειμένου λοιπόν να χαθή όλο τό σπίτι, δέν είναι προτιμώτερο νά γερεμισθών μόνο τά ...παράθυρα;...

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΙ ΔΩΡΟ ΘΑ ΣΟΥ ΕΚΑΝΑ

'Εάν ήμουν Βασιλέας θα σου χάριζα ψυχή μου
Στέμμα, σκήπτρο, βασιλεία, δόξα, πλούτη κ' έξουσία
Νά γυρνούν με ταπεινότη εις τά πόδια σου λαοί μου
κ' εγώ νάμ' ευτυχισμένος εις τή θεία σου άγκαλιά.

'Εάν ελγα τους άγγέλους έδικούς μου τότε όλους
Θά τους χάριζα σ' έσένα μαζί με τόν ουρανό
Και άν όριζα του 'Αδη τότε σκλάβους τους διαβόλους
Θάδξ; νά σε προσκυνούν με τό βλέμμα ταπεινό.

'Αριστειδης Καφοκέφλος

δας αυτών εις τό κ ο υ τ σ ο υ ρ ο ν, ήσαν αναγκασμένοι νά εκτελούν διας τάς φυσικάς τών ανάγκας όπως εκείνοι, άκίνητοι και μη δυνάμενοι ούτε τά ένδύματά των νά παραμερίσουν!...

Και νά συλλογισθί κανείς ότι άλλα από τους άνθρώπους αυτού ήσαν πλούσιοι νοικοκυραίοι, και άλλοι γέροντες ιερίρχοι. Τα βασανιστήρια τους αυτά εκράτησαν πολλούς μήνες. Ο 'Οθωμανοί της Τριπολιτσάς έμύνηνον για τίς πρώτες έπιτυχίες της Έπαναστάσεως και ξεθιμάναν σ' αυτούς. Για μόνη τροφή τους έδιναν κριθάρι βρασμένο και ρόβι, από κείνο που ταΐζουν τάλογα. Κοιτά σ' άλλα, ή βρωμία, ή υγρασία, ή έλλειψη καθαρού αέρος προσέβαλαν τόσο πολύ τους μάρτυρες, ώστε οι περισσότεροι πέθαναν μέσα στα μπουντρούμια. 'Ο δε Θεόδωρος Δεληγιάννης, τό ευγενικό αυτό θήμα της Πελοποννησιακής άριστοκρατίας, έζησε ως τήν ήμέρα του θανάτου τών Έλληνακών όπλων. Όταν οι Έλληνες εκύριευσαν τήν Τριπολιτσά και τήν ώρα που οι δικοί του τόν μετέφεραν έκείνα στό φορείο, μακριά από τίς φλόγες της πυρκαϊιάς, στο Έλληνικό στρατόπεδο, ό Θεόδωρος Δεληγιάννης, συγνημένος, με τά μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, έκανε τό σταυρό του και ξεψύχησε.

Τήν άλλη μέρα, κατά διαταγή του Θεοδ. Κολοκοτρώνη, τόν έθαψαν με τιμές στρατηγό, κ' έζοξαν τρεις πλαταρίες τήν ώρα που τόν κατέβησαν στόν τάφο.

© Ιστορικός

ΕΙΔΗΣΕΥΣΕΙΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η φλάκικρα του Κλεμανσώ

'Ο γάλλος πολιτευτής και λογογράφος κ. 'Ερριώ διατηρεί ένα πολύ έξυπνο παπαγάλο, μέσα σ' ένα κλουβί που βρισκείται στόν προθάλαμο του σπιτιού του. 'Ο παπαγάλος αυτός έχει πολύ χαριτωμένη ιστορία. Προτού περιέρηθεί στην ιδιοκτησία του κ. 'Ερριώ άνήκε σ' ένα μάγειρο. Μιά μέρα, κεί που τηγάνιζε κροφίδες ό μάγειρος αυτός, ό παπαγάλος που κυκλοφορούσε έλεύθερα μέσα στην κουζίνα, πήγε κρυφά, πήρε ένα κροφί κ' άρχισε νά τόν τρώη. Μόλις τόν ελεε ό μάγειρος έξωρούσθη, άρπαξε τήν κουτάλα της σούπας και του κατέφερε μια στο κεφάλι! Με τό χτύπημα που δέχτηκε ό τολημρός παπαγάλος ύστερα από λίγο καιρό έπεσε τό πέλμαμα της κεφαλής του κ' άπομίμεινε φαλακρός. Κι' από τότε όσους έβλεπε φαλακρούς, σάν κ' αυτόν, νόμιζε ότι ελχαν πάθει τό ίδιο πάθημα και τους φώναζε: «Φάγατε και σεις κροφί;...»

Τελευταία άγόρασε τόν παπαγάλο αυτόν ό κ. 'Ερριώ. Και μία μέρα ελγε καλέσει σε γεύμα τόν Τίτην, που εινε, ως γνωστόν, ένας από τους στενότερους φίλους του. Μόλις μπήκε στόν προθάλαμο της εισόδου ό Κλεμανσώ κ' έβγαλε τό καπέλλο του, άκουσε άφαιρα άπάνω από τό κλουβί τόν τόν παπαγάλο του κ. 'Ερριώ νά του λέγη:

— Φάγατε και σεις κροφί!... Φάγατε και σεις κροφί!...

'Ο παπαγάλος που ελγε διακρίνει τή λαμποκοπούσα φαλάκρα του Κλεμανσώ, τόν ελχε πάρει κ' αυτόν για κανένα μουρτζάη σάν τόν ένάου του!...

Νεκρός... λαθρέμπορος!...

Στό Μόντε-Κάρλο απέθανε πρό καιρού ό 'Αμερικανός πλούσιος Τζών Πόυρενς. Τή συντάσει της κόρης του μετά τό θάνατό του τό πτώμα του πατρός της έταρχειυθή κ' έπρόκειτο μέσω Μασσαλίας νά μεταφερθή εις τό Σιγάον προς ταφήν. 'Ετσι τό φρότζισα σ' ένα ύπερωκεάνειο που θάφενγε σε λίγες μέρες για τήν 'Αμερική. Μέσα όμως στο ύπερωκεάνειο αυτό, που βρισκόταν άγκυροβολημένο στό λιμάνι της Μασσαλίας, βρισκόντουσαν και δύο περιφημοί λαθρέμποροι και λοποδύνει οι όποιοι σκέφθησαν νά εκμεταλλευθών τόν μακαρίτην. Συνεννοήθησαν λοιπόν άμείως με τόν μακαρίτο, στόν όποιον ελγε άνατεθεί ή φύλαξις του πτώματος, και παραγγέμισαν τό φέρετρο του Πόυρενς με διάφορα εκ λωλοπής προερχόμενα χρυσασρικά και πολύτιμες πέτρες και με άρκετή ποσότητα κοκαίνης και μορφίνης. Δεδομένου δε ότι, τά φέρετρα τών νεκρών και μάλιστα γυναικών προσωπικοτήτων, όπως ήταν κ' ό Πόυρενς, δέν άνοιγουνται καθόλου από τά τελωνεία της 'Αμερικής, οι λαθρέμποροι ήσαν σίγουροι για τήν έπιτυχή έκβασι του τολημρού σχεδίου του.

Μά άγαπάει ό Θεός τόν κλέφτη αγαπάει όμως και τόν νοικοκυη. 'Ετσι μόλις έφτασε τό ύπερωκεάνειο στή Ν. 'Υόρκη, ό δήμαρχος διέταξε όπως ό νεκρός του Πόυρενς μεταφερθή στην αίθουσα τελετών του Τελωνείου κ' εκείθεν στο δημαρχείο, όπου θά έξεφωνούντο οιοσδήποτε λόγοι. Τή διαταγή αυτή, δέν τήν ήσαν χαμπάρι έγκαιρώς οι λαθρέμποροι για νά βγάλουν από τό φέρετρο τους θησαυρούς του με τήν ήνυχία τους. Όταν έπληροφορήθησαν τέλος τό πράγμα ειδοποίησαν τόν μακαρίτο νά άλαφρώση τό φέρετρο από τά κλοπιμαία και λαθραία. 'Ο μακαρίτος έτραξε πράγματι νά κάμη τήν άβυσσία, με ήταν πλέον άργά. Συνέληφθη επ' αυτοφώρω και έφυλακίσθη, μαζί με τους κλοποδύτας!...

Οι άπρόδοτοι καλλιτέχναι

Οι Παρισίνοι ίμπρεσαόροι τών θεάτρων εινε πολύ άνήσυχροι τελευταίως, γιατί ό πολύς κόσμος, σ' όλη τήν Ευρώπη και στην 'Αμερική ακόμη, άρχισε νά βαρύνεται τους σημερινούς πρωταγωνιστάς και τίς πρωταγωνίστριες του θεάτρου γιατί έχουν παλγωνιστε, όπως λένε!...

Τιθά γίνηλοιπόν άν δένβρεθών γρήγορα άντικαταστάται τον, συλλογίσθησαν οι ίμπρεσαόροι; Και για νά βρουν άπ' τή δύσκολη θέσι προκήρυξαν τελευταία διαγωνισμούς... προς άνακάλυψη πρωταγωνιστών και πρωταγωνιστριών. Οι διαγωνισμοί αυτοί ελχαν καταπληκτικά άποτελέσματα. Γίνεταί πχ. σολύ λόγος, για έναν ύπάλληλο κροεπωλιέου που θεωρείται αυτή τή στιγμή ως νετρός του μέλλοντος, για έναν κατώτερο σιδηροδρομικό ύπάλληλο, που έξελίσσεται σε κορυμό πρώτης τάξεως και για έναν σπουδαστή της ιατρικής, που θά'εινε ύπέροχος μπάσος σέ λίγα χρόνια!...

Τό συμπέρασμα εινε έν τέλει, ότι δέν πρέπει διόλου ν' απελπιζόμεθα. Τάλαντα ύπάρχουν πολλά, αλλά κρυμμένα. Τό σπουδαιότερο εινε νά κατορθώση κανείς νά άνακαλύψη.